

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Mgr. C. H.**, nar. ..., bytem ..., zastoupeného JUDr. Ludvíkem Ševčíkem ml., Společná advokátní kancelář, Kobližná 19 Brno, proti žalovanému **Magistrátu města Brno**, odbor vnitřních věcí, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2013, sp. zn. ..., č. j. ...

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí vydané Magistrátem města Brna dne 20. 6. 2013 pod č. j. ..., coby odvolacího orgánu ve věci přezkumu rozhodnutí Komise k projednání přestupků Městské části Brno – Nový Lískovec ze dne 6. 5. 2013 vydané pod č. j.

Rozhodnutím Přestupkové komise MČ Brno – Nový Lískovec byl žalobce dle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), v prvním výroku uznán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku, kterého se měl dopustit tím, že dne 27. 6. 2012 v 11:17 hod na ulici ... neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci k prokázání své totožnosti ani výzvy k setrvání na místě, odkud svévolně odešel. Druhým výrokem bylo zastaveno řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku proti pořádku ve věcech územní samosprávy, kterého se měl dopustit tím, že venčil svého psa na veřejném prostranství bez vodítka a náhubku. Třetím výrokem byla obviněnému za spáchání přestupku uložena pokuta ve výši 900 Kč. Čtvrtým

výrokem byla obviněnému uložena povinnost úhrady nákladů řízení spojených s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Rozhodnutím odvolacího orgánu, Magistrátu města Brna, odboru vnitřní věci bylo výše uvedené rozhodnutí Přestupkové komise MČ Brno – Nový Lískovec změněno a potvrzeno tak, že byl změněn výrok III. výše uvedeného rozhodnutí tak, že byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč a v ostatních výrocích bylo rozhodnutí, tj. výrok I., II. a IV., potvrzeno.

Žalobce s výše uvedenými rozhodnutími nesouhlasí, má za to, že jimi byl zkrácen na svých právech, a proto v zákonné lhůtě podává žalobu.

V první řadě žalobce poukazuje na faktickou i právní vadnost napadených rozhodnutí, zejména tedy posouzení a zhodnocení skutkového stavu a následných výroků rozhodnutí přestupkové komise i odvolacího orgánu. Oba správní orgány pomocí absurdní argumentace a nesprávného skutkového i právního zjištění okolností věci dospívají k vadnému právnímu posouzení věci, jež má za důsledek irelevantní závěry postavené na smyšlených domněnkách.

Dne 27. 6. 2012 byl žalobce na veřejném prostranství, v přírodní rezervaci ... kde pomocí pasteveckého psa pásal tři kozy v rámci výpomoci při údržbě rezervace. V 11:17 hod toho dne na uvedeném místě byl kolemjdoucí příslušník obecní policie, strážník M. H. informován, že „nesmí kozy pás bez povolení“ a „pes by měl být podle platné vyhlášky uvázaný, nebo s náhubkem“. K tomu viz rozhodnutí Komise k projednávání přestupku Městské části Brno – Nový Lískovec ze dne 6. 5. 2013, č. j. ... na str. 4 dole. Nehledě na skutkový omyl, jelikož k pasení koz žádné povolení třeba není a pastevecký pes nemusí mít dle platné právní úpravy ani náhubek ani vodítko, tak u těchto dotazů a informací není vůbec zřejmé, že by je snad žalobce měl slyšet. Žalobce se stále věnoval pastvě a kontrole zvířat, až do okamžiku, kdy strážnice ze zjevného osobního zaujetí začala křičet rozkazy a žalobce uslyšel údajnou výzvu „pojdte sem“ a „předložte mi občanský průkaz“. Uvádí to i svědek Jurek, který opakuje slova strážnice „Pojďte sem a předložte mi občanský průkaz“. Jakmile byl takto údajně vyzván, žalobce reagoval. Než však žalobce došel ke strážnici, aby porozuměl jejím výzvám, zvířata se rozutekla. V souladu se svoji prevenční povinností je žalobce okamžitě začal nahánět zpět do zahrady, aby zabránil případné škodě či ztrátě. Strážnice své pokyny opakovala, ale jelikož žalobce neslyšel, že by tyto pokyny byly uvozeny zákonnou formulí „jménem zákona“, jak uvádí odvolací orgán, nebyl si jist, zda se ze strany strážnice jedná o zákonnou výzvu a zda tato potřebuje vidět jeho občanský průkaz, když ho zná osobně jménem a měla by brát ohled na jeho prevenční povinnost a také na jeho oděv, kdy bylo zřejmé, že u sebe občanský průkaz s největší pravděpodobností nemá. Primárním zájmem žalobce bylo postarat se o rozuteklá zvířata. Ihned poté, co byla zvířata zpět v zahradě, vydal se pro svůj občanský průkaz dovnitř nemovitosti, aby jej strážníci mohli předložit. Když se však vrátil, strážnice již na místě nebyla.

Žalobce považuje za zásah do svých práv názor správního orgánu, že strážnice obecní policie je oprávněna požadovat občanský průkaz coby jediný možný doklad totožnosti. Dle ust. § 12 odst. 1 zákona o obecní policii je strážník oprávněn vyzvat k prokázání totožnosti, přičemž prokázáním totožnosti se rozumí zjištění jména, příjmení, data narození, rodného

čísla a bydliště. Z jazykového výkladu vyplývá, že k prokázání totožnosti není vždy obligatorně třeba jen a pouze tzv. občanský průkaz, ale totožnost se dá věrohodně ověřit i jinými způsoby, např. ústním sdělením. Nadto, zná-li uvedená strážnice žalobce osobně jménem a sám správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že „*obviněný je Městské policii znám z místní znalosti, a tedy není o identitě obviněného pochyb*“, považuje žalobce jednání, kterým postupovala strážnice, za hrubě neadekvátní vůči vzniklé situaci. S odkazem na relevantní judikaturu NSS není pochyb o tom, že povinnost poslechnout výzvu platí i v případě, kdy se jeví jako nesprávná, nepřiměřená nebo protiprávní. **Výzva strážnice k předložení občanského průkazu ale byla nedůvodná, jelikož jakékoliv další nutné údaje jí mohly být sděleny ústně obviněným, nehledě na to, že sama strážnice ve své výpovědi uvedla, že obviněného zná z místní znalosti. Nedůvodnou výzvu ale judikatura nechrání.**

K prokázání relevantnosti navrhol žalobce zjišťované okolnosti poměřit co do způsobu vhodnosti, efektivnosti a účelu, pomocí tzv. testu proporcionality. S ohledem k okolnostem, tedy zejména k oděvu žalobce, který byl v pracovním a dle svědka Jurka ani nepůsobil, že by mohl mít občanský průkaz u sebe, mohla strážnice vyzvat k prokázání totožnosti a sdělení výše uvedených údajů, které by jí byly bez námitek sděleny. Přestupková komise v napadeném rozhodnutí uvádí, že došla k „*názoru, že obviněný mohl v klidu předložit strážnici občanský průkaz*“. Takový závěr je ale vzhledem k výše uvedenému zcela absurdní, **jelikož podle všech okolností nebylo možné očekávat, že obviněný má občanský průkaz u sebe.** Pokud strážnice uznala za nutné žádat předložení občanského průkazu a z okolností bylo zřejmé, že jej obviněný nemusí mít u sebe, **měla hlídka setrvat na místě a vyčkat návratu obviněného s občanským průkazem. Pokud toto hlídka neučinila, v podstatě tak znemožnila obviněnému, aby výzvu splnil** v souladu s ust. § 7 odst. 5 zákona o obecní policii. Nelze klást k tíži obviněného jednání hlídky obecní policie, která by mu tak uložila splnění povinnosti, jejíž splnění mu následně znemožnila. Při argumentaci *a minori ad maiorem* by pak bylo možné ukládat až nesmyslné a nesplnitelné výzvy a následně zahajovat správní řízení. Taková svévole je zcela v rozporu se smyslem zákona stanovujícího povinnost k prokazování totožnosti.

Přesto žalobce tento projev svévole, sice s námitkami, uposlechl a vydal se pro svůj občanský průkaz. Když se ovšem vrátil, hlídka již na místě nebyla a on tak svou povinnost stanovenou výzvou nemohl splnit. **Pokud takovou údajnou výzvu nebylo z objektivních důvodů možno splnit, je pak zřejmé, že trestnost takového činu zaniká a není tak možné konstatovat vinu nebo ukládání sankcí.**

Udělováním zjevně kontradiktorních výzev pak strážnice svévolně vyvolala situaci, kdy žalobce, ať již učiní cokoli, bude vždy jednat v rozporu s její výzvou, podobně jako u tzv. dvojitých (dvouhlavňových) otázek, kdy se odpovědi vzájemně vylučují. Závěr odvolacího správního orgánu, že „*žalobce neprojevil ochotu splnit zákonnou výzvu*“, pak není možno považovat za dostatečný důvod pro udělení sankce. Takový postup nelze považovat za postup v souladu se zásadami jednání strážníka nebo jakéhokoli správního orgánu na úseku správního trestání.

Stanovíme-li si základní otázky, zda strážnice postupovala s ohledem na okolnosti vhodně, efektivně a zda nešlo potřebného účelu dosáhnout jinak, na základě dosavadního

průběhu řízení a z výpovědí dospíváme jednoznačně k závěru, že **strážnice mohla a měla postupovat jinak a vhodněji**. Žalobce nepochybuje o profesionalitě a profesionálním jednáním městské policie jako celku, ale došlo-li již k jednotlivému dílčímu pochybení, nelze škodu z toho vzniklou (náklady řízení) požadovat po žalobci, natož se snažit obhajovat chybné jednání, jak jej označil i samotný správní orgán a ukládat žalobci nezákonné sankce (sankce za údajný přestupek).

Žalobce byl zkrácen i na svých procesních právech, když v rozporu s ust. § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, **správní orgán prováděl dokazování mimo nařízené ústní jednání** (které se nekonalo), **aniž by žalobce včas vyrozuměl**, přestože nebezpečí z prodlení na tomto místě zcela jistě nehrozilo.

Správní orgán také v rámci dokazování prováděl důkaz rozhodnutím o předchozím přestupku, aniž by provedl celý spis řízení, jak žalobce navrhl. **Provedl tak nepřípustnou selekci a výklad předchozího řízení pouze v neprospěch žalobce**, nijak nepřihlédl k okolnostem přestupku, které byly zcela odlišné. Také není pravda, že by správní orgán dostatečně zdůvodnil, proč neprovedl navrhované důkazy. Zvláště v případě spisu řízení o předchozím přestupku žalobce se správní orgán nikterak neobtěžoval zdůvodnit svůj postup, kdy pouhý odkaz na „skutečnosti známé z úřední činnosti“ je zcela nedostatečný.

Je také otázkou, zda byl obviněný zpraven, že je pořízen videozáznam, nebo se jednalo o nahrávku pořízenou v utajení. Například rozhodnutí NSS sp. zn. 1Afs 60/2009 uvádí, že důkazem nemůže být automaticky audiovizuální nahrávka pořízená v utajení orgánem veřejné moci nebo v souvislosti s činností orgánů veřejné moci, pokud k tomu neexistuje zákonná opora, přičemž zákonnou oporou zde přitom nemůže být sám § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Takto pořízená nahrávka je proto podle názoru soudu v řízení o správním deliktu nepoužitelná.

Z výše uvedených skutečností má žalobce za to, že **se správní orgán dopustil závažných pochybení při postupu v řízení a zasáhl do práv žalobce, v důsledku čehož vydal rozhodnutí v rozporu se zákonem**. Takovému nezákonnému rozhodnutí nelze ale přiznat právní ochranu a jako takové musí být v souladu s ust. § 78 s.ř.s. zrušeno. Navrhoval proto zrušit rozhodnutí vydané Magistrátem města Brna dne 20. 6. 2013 i rozhodnutí jemu předcházející a dále požadoval, aby soud závázal žalovaného nahradit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s argumenty uvedenými v žalobě nesouhlasí. Dle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se přestupku proti veřejnému pořádku dopustí ten, kdo neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu jeho pravomoci. Chráněným objektem je zde řádný výkon veřejné správy, resp. potřeba respektování autority úřední osoby. Předmětná výzva byla konkrétní, ukládající povinnost, nenabádala žalobce k protiprávnímu jednání nebo k jednání budícímu veřejné pohoršení. Výzva byla zasahující hlídkou Městské policie Brno uplatněna při zákroku, ke kterému byla v rámci výkonu služby povolána, tedy při výkonu jí svěřené pravomoci.

S ohledem na ustálenou judikaturu (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, č. j.: I. ÚS 263/97, rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2010, č. j.: 2As 25/2010 – 65 nebo rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2011, č. j.: 1As 63/2011 – 90) je správní orgán přesvědčen, že žalobce neměl možnost jen dle vlastního uvážení posoudit, zda výzvu strážnice uposlechne či nikoliv. Proti pokynu policie se mohl bránit následně zákonnými prostředky, např. podáním stížnosti. Nelze nechat na posouzení každého jednotlivce, zda-li na základě určitých skutečností, které považuje za objektivní, výzvy veřejného činitele neuposlechnout. Občané jsou povinni podrobit se výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Pokud se občan svévolně rozhodne výzvy neuposlechnout, naplní tak skutkovou podstatu projednávaného přestupku. Z tohoto důvodu považuje správní orgán námitku žalobce, že nedůvodnou výzvu judikatura nechrání, za zcela irelevantní.

Popis situace uvedený žalobcem se neshoduje se závěry dokazování. Jak je patrné z pořízeného videozáznamu, strážnice svou výzvu opakovaně uvozovala slovy „jménem zákona“ a nevyzývala odvolatele přímo k předložení „občanského průkazu“, nýbrž po něm požadovala předložení „dokladu totožnosti“. Krom toho je třeba zdůraznit, že jak vyplývá např. z rozsudku NSS ze dne 1. 6. 2010, č. j.: 2As 25/2010 – 65, pro posouzení, jestli se žalobce dopustil přestupku neuposlechnutím výzvy úřední osoby, není rozhodující, zda byla výzva provedena správně, tedy s použitím formulace „jménem zákona“. Žalobce byl povinen podrobit se výkonu pravomoci strážnice, jakožto úřední osoby. Správní orgán rovněž odmítl názor žalobce, že by fakt, že strážnice znala odvolatele jménem, zakládal bezdůvodnost výzvy. Ust. § 12 zákona o obecní policii umožňuje strážníkovi vyzvat k prokázání totožnosti osobu, která je podezřelá ze spáchání přestupku. Záleží na posouzení strážníka, zda považuje za potřebné osobní údaje si prověřit. Správní orgán v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že formální stránka přestupku proti pořádku ve věcech územní samosprávy dle § 46 odst. 2 zákona o přestupcích ve spojení s čl. I odst. 1 vyhlášky o pravidlech pro pohyb psů byla naplněna, neboť pes žalobce se pohyboval na veřejném prostranství, aniž by měl vodítko nebo náhubek a v žádném právním předpise, byť to žalobce tvrdí, není stanoveno, že by pastevecký pes měl z dodržování této povinnosti výjimku. Správní orgán sice v tomto jednání neshledal naplnění materiální stránky přestupku, nicméně žalobce byl hlídkou městské policie považován za osobu podezřelou ze spáchání tohoto přestupku oprávněně.

Správní orgán také nemůže souhlasit s názorem žalobce, že za dostatečný důvod pro uložení sankce nelze považovat to, že neprojevil ochotu splnit zákonnou výzvu. Žalobce nespolutracoval, pokud měl v úmyslu se na místo incidentu vrátit s dokladem totožnosti, mohl a měl to strážnici sdělit. Z pořízeného videozáznamu jednoznačně vyplývá, že výzvu strážnicí uloženou splnit odmítl. Správní orgán rovněž považuje za zcela nepodstatné tvrzení žalobce, že s ohledem na jeho oděv nebylo namístě předpokládat, že by měl u sebe občanský průkaz. Pokud jej u sebe opravdu neměl, nic mu nebránilo na toto strážnici upozornit a domluvit se na dalším postupu. Kontradiktornost ve výzvách strážnice správní orgán nespaturuje, žalobce ani neuvádí konkrétní skutečnosti, na základě kterých dospěl k tomuto názoru.

S námitkou žalobce, že byl zkrácen na svých procesních právech, když správní orgán prováděl dokazování mimo nařízené ústní jednání, aniž by žalobce včas vyrozuměl, rovněž nelze souhlasit. V rámci ústních jednání, konaných ve dnech 27. 9. 2012 a 19. 11. 2012, byly provedeny všechny důkazy, na základě kterých správní orgán rozhodl o vině žalobce. Co se týče rozhodnutí o předchozím přestupku, ze spisu nevyplývá, že by žalobce navrhoval

provedení tohoto jako důkazu. V souladu s § 12 zákona o přestupcích přihlédl správní orgán při určení druhu sankce a její výměry k osobě pachatele a skutečnost, že byl žalobce již dříve za obdobný přestupek uznán vinným, zhodnotil jako přitěžující okolnost. K uvedenému správní orgán dodává, že s ohledem na § 50 odst. 1 správního řádu mohou být skutečnosti známé z úřední činnosti využity jako podklad pro vydání rozhodnutí.

Co se týče námitky žalobce, že nebylo přihlédnuto k jím navrhovaným důkazům, odvolací orgán opětovně konstatuje, že správní orgán I. stupně se s tímto vypořádal, neboť řádně zdůvodnil, proč provedení těchto důkazů není potřeba ke zjištění stavu věci. Chování str. M. H. v jiných situacích nemá přímou souvislost s projednávaným přestupkem, nikdo z dalších navrhovaných svědků se v předmětné době nenacházel na místě incidentu, takže nemůže dosvědčit ani vyvrátit spáchání projednávaného přestupku, a prospěšná činnost žalobce je již z provedených důkazů náležitě prokázána.

Ke zpochybnění přípustnosti použití videozáznamu jako důkazu správní orgán uvedl, že příslušníci obecní policie v souladu s § 24 b) odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, mohou, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Strážníci Městské policie Brno M. H. proto nechybělo zákonné zmocnění pro pořízení této nahrávky a lze ji tedy využít pro potřeby dokazování.

Správní orgán je toho názoru, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal se všemi námitkami v žalobě uvedenými a že v průběhu prvostupňového ani odvolacího řízení nebyla porušena procesní práva žalobce, ani práva garantovaná mu Listinou základních práv a svobod. Skutkový stav věci uvedený ve výroku napadeného rozhodnutí má správní orgán na základě výše uvedených skutečností za prokázaný. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Správní orgán proto navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Zjištění skutkového stavu a právní posouzení soudem.

Soud zjistil z připojených správních spisů, že ve věci projednání podezření z přestupkového jednání žalobce ve věci správní orgán nařídil celkem 2 jednání.

První jednání se konalo dne 27. 9. 2012, k němuž s osobně žalobce dostavil společně se svým právním zástupcem. Žalobce uvedl, že ve věci nebude vypovídat. Tohoto dne byla vyslechnuta svědkyně – strážnice městské policie M. H., která se odvolala na obsah úředního záznamu, který vypracovala ohledně jednání se žalobcem 27. 6. 2012 na ulici ... a na videozáznam, který postoupila uvedené přestupkové komisi.

Tento záznam byl, jak z protokolu o ústním jednání vyplývá, přehrán u jednání přestupkové komise 27. 9. 2012 a svědkyně uvedla poté, kdy byl videozáznam všemi přítomnými shlédnut, že byl pořízený jí. Uvedla, že na tomto záznamu je zachycen pracovník

Rezekvítku pan J. a také pan H. Uvedla, že je to muž, který sedí v místnosti, zná ho z místní znalosti. Na dotaz, kde jmenovaný bydlí, uvedla, že na ..., bývá v zahradce, jednou v jiné věci ho zastihli na Na dotaz, proč požadovala po panu H. předložení dokladu totožnosti, uvedla, že to bylo jednak proto, že tam měl v rezervaci kozy a ona nevěděla, jak to má domluvené s krajským úřadem a jednak proto, že měl pejska bez vodítka a náhubku, toho psa neměl v rezervaci, měl ho na cestě. Na dotaz, zda je jí něco známo o činnosti pana H. pro Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor životního prostředí, sdělila, že pouze to, co jí pan H. sám říkal, a to, že jim vypomáhá při údržbě rezervace. To ví však pouze od něho, nemá to nijak podložené. Dále uvedla na dotaz, že když přicházela za panem H., stálo tam vozidlo, s jehož řidičem se bavil pan H. Ona počkala, až s ním domluví. Nikoho jiného si nevybavuje.

Žalobce byl u tohoto jednání seznámen s postoupeným spisovým materiálem Městské policie Brno, a to oznámení přestupku z 29. 6., úředním záznamem Městské policie Brno str. M. H. z 27. 6. 2012 a také, jak již bylo řečeno, s videonahrávkou pořízenou str. M. H. 27. 6. 2012.

U tohoto jednání byl činěn návrh na provedení důkazu výsledku pana Jurky (byl volán i k uvedenému jednání a nedostavil se) a dále pak byl navržen výslech I. Š., která sice uvedenému jednání 27. 6. 2012 přítomna nebyla, ale je schopna se vyjádřit k výkonu pravomocí svědkyně H. a dále pak založil žalobce do spisu vyjádření Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí z 28. 6. 2012 a dopisy občanů navštěvující rezervaci, jedná se o děkonné dopisy panu H.

Pokud jde o dopis adresovaný žalobci 28. 6. 2012 Krajským úřadem Jihomoravského kraje, odborem životního prostředí, z tohoto dopisu vyplývá, že žalobce jednal s krajským úřadem ve věci jeho spolupráce s organizací Rezekvítek při realizaci managementu v Přírodní rezervaci, kdy krajský úřad sděluje žalobci, že vítá jeho zájem podílet se na realizaci managementu v Přírodní rezervaci, kdy jeho spolupráce spočívá zejména v sečení travních porostů včetně odstraňování nežádoucích náletů dřevin, v odběru posečené biomasy ke krmení zvířat a k zkompostování a v pastvě koz, kterou provádí s pomocí psa. Tuto poskytovanou pomoc, jak v dopise uvedeno, krajský úřad plně akceptuje a oceňuje.

U dalšího nařízeného jednání 19. 11. 2012 byl přítomen právní zástupce žalobce a k jednání se dostavil svědek V. J., který k věci uvedl, že situace se stala v době jeho pracovní doby, kdy na ... provádějí zásahy v rámci ochrany přírody. Je zaměstnanec Rezekvítku, vedoucí úseku. Ten den se pohyboval po Toho dne tam byl na pastvě pan H. Měl u sebe pasteveckého psa, kozy se pásly. Když tam svědek stál, v té době se pan H. zastavoval s nějakým známým. Mezi tím šla zespodu uniformovaná policistka s tím, že čekala, až se pan H. s tím pánem v autě dobaví, což probíhalo asi půl minuty. Pak se začala ptát policistka s tím, že pan H. nesmí pást ty kozy a pes by měl být podle platné vyhlášky uvázaný nebo s náhubkem. Pan H. v ten moment, než aby se bavil s policistkou, začal kozy nahánět do své zahrady. Policistka začala jednat, kozy začaly pobíhat a rozutekly se, i pes byl zmatený a kozy se nedokázaly v tom zmatku dostat ven z oploceného areálu. Pana H. to rozzlobilo a začal se spíše než příkazům policistky věnovat kozám a nahánět je do ohrady. Svědek sám s policistkou na místě ještě chvíli byl, asi 10 minut, ale pak šel zase pracovat. Když stejným místem, procházel později, asi do hodiny, policistka na místě již nebyla.

Na dotaz, zda slyšel nějaké výzvy ze strany strážnice, které pan H. neuposlechl, uvedl, že strážnice řekla panu H. „pane H., pojd'te sem a předložte občanský průkaz“ a on ji neuposlechl. Běhal za kozami a policistka běhala nebo chodila za ním.

Na dotaz, zda viděl psa na veřejné komunikaci, odpověděl, že to neví, lhal by, kdyby tvrdil, že ano. Na dotaz, zda se pan H. choval drze nebo arogantně uvedl, že si myslí, že ne, že jednal normálně, adekvátně vzniklé situaci. Na dotaz, jak byl pan H. oblečený a zda mohl působit dojmem, že má u sebe občanský průkaz, uvedl, že byl oblečen v pracovním, myslí si, že občanský průkaz u sebe určitě neměl.

Na další dotaz, v jakém rozpoložení byla zvířata, než přišla strážnice, uvedl, že co může posoudit, zvířata byla v klidu. Svědek tam byl vícekrát, i děti, když tam byly na exkurzi, tak byly kozy klidné, také pes. Kozy i pes se nechají hladit od dětí. Neviděl, že by se panu H. kozy rozprchly a běhaly po ... Na dotaz, zda vidí příčinu mezi tím, že strážnice přišla a začala něco činit a že se rozprchla zvířata, uvedl, že to neví, neví, co bylo příčinou, proč se zvířata rozprchla.

Ve spise zaslaném Komisi pro projednání přestupku je založen úřední záznam vypracovaný str. M. H., strážnicí Městské policie Brno, revír západ a úřední záznam, je vypracován pro podezření z přestupků dle § 46 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., dle § 27 odst. 2 písm. f) zákona č. 246/1992 Sb., a dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., na ulici ...

V tomto záznamu je uvedeno, že 27. 6. 2012 v 11:10 hod prováděla hlídka Západ – 48 (str. H.) kontrolu v rezervaci při ulici ... a přitom si všimla, že do rezervace vběhly tři bílé kozy poháněné psem šedočerné barvy (pes byl bez vodítka a náhubku). Za zvířaty šel muž, kterého hlídka zná z místní znalosti, pan H. C.. Hlídka proto přistoupila blíž k muži a sdělila mu, že psa musí mít zajištěného na vodítku nebo s náhubkem a dále se ho ptala, zda má nějaké povolení k tomu, aby v Přírodní rezervaci ... pásł kozy (hlídka věděla, že pan H. spolupracuje s o. s. Rezekvítek v ..., která spravuje uvedenou rezervaci). Pan H. odmítl se o tom s hlídkou bavit a odešel k plotu své zahrady, aby si zajistil psa. Mezi tím se hlídka dotázala zde stojícího muže (pan H. uvedl, že je manager Rezekvítku), zda má pan H. nějaké povolení, aby vypouštěl kozy do rezervace. Pracovník Rezekvítku (později zjištěný pan J.– výše uvedený) uvedl, že pan H. žádné povolení nemá, s dalším odůvodněním, že kozy tam ničemu nevadí, že krajský úřad o tom ví. Poté, co pan H. odvedl svého psa za plot své zahrady, přišel opět k hlídce a začal zdůvodňovat svou činnost v přírodní rezervaci a křičet na hlídku: „Vy se máte starat o jiné věci, jste nevystudovaná měšťáčka apod.“. Vše je zaznamenáno na přiloženém videozáznamu. Poté pan H. odešel z místa řešení do své zahrady i přes výzvu hlídky: „Jménem zákona vyčkejte na místě do příjezdu kolegů“. Přitom pan H. nechal kozy pasoucí se v rezervaci nezajištěné (neučinil opatření proti jejich úniku), čímž se dopustil přestupku dle § 27 odst. 2 písm. f) zákona č. 246/1992 Sb. Dále hlídka pana H. vyzvala: „Jménem zákona vás vyzývám, abyste mi předložil doklad totožnosti“. Na to pan H. odpověděl: „Běžte pryč, vypadněte, já nejsem povinný vám na svém pozemku nic předkládat“. Tím se pan H. dopustil přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb. Chování pana H. bylo velmi arogantní – viz přiložený videozáznam. Poté hlídka pana H. přes plot poučila o tom, že celá věc bude předána

k projednání ve správním řízení a poučila jej dle § 6 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o postupu správního orgánu ve správním řízení.

Uvedeno, že pan H. odmítl přestupky s hlídkou řešit na místě, proto předává hlídka celou věc dle § 10 odst. 2, 3 zákona č. 553/1991 Sb., k dořešení příslušnému správnímu orgánu.

Uvedeno v úředním záznamu, že přestupcem je pan C. H., svědek V. J., kdy uvedeno, že totožnost uvedených osob byla zjištěna dle § 12 odst. 2 písm. b), c) zákona č. 553/1991 Sb., z osobní a místní znalostí a z OP. Během zákroku nebylo použito žádných donucovacích prostředků a nikomu nevznikla žádná újma na zdraví ani škoda na majetku.

Krajský soud v Brně před vydáním tohoto rozsudku také shlédl videozáznam pořízený strážnicí městské policie M. H.

Komise k projednávání přestupků Městské části Brno – Nový Lískovec 6. 5. 2013 pod č. j.: ... rozhodla ve výroku rozhodnutí označené I., že žalobce je vinen spácháním přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, a to neuposlechnutím výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, kterého se dopustil dne 27. 6. 2012 v 11:17 hod na ulici ... tím, že neuposlechl výzvy úřední osoby (hlídky Městské policie Brno Západ – 48) k prokázání totožnosti ani výzvy k setrvání na místě, odkud svévolně odešel do vlastní zahrady.

Ve výroku označeném II. pak uvedeno, že ve věci podezření z přestupku proti pořádku ve věcech územní samosprávy podle ust. § 46 odst. 2 přestupkového zákona ve spojení s čl. I. odst. 1 obecně závazné vyhlášky města Brna č. 21/2009, o pravidlech pro pohyb psů na veřejných prostranstvích, za účelem zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, kterého se měl obviněný dopustit v souběhu s výše uvedeným jednáním tím, že měl na veřejném prostranství venčit psa bez vodítka a náhubku, se řízení zastavuje dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona, neboť skutek, o němž se vede řízení, není přestupkem.

Ve výroku označeném III. Komise dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a v souladu s ust. § 47 odst. 2 přestupkového zákona za výše uvedené jednání Mgr. H. uložila pokutu 900 Kč a ve výroku označeném IV. ho zavázala k povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

K výrokům rozhodnutí I. a II. pak Komise uvedla, že ze získaných podkladů vznikl Komisi poměrně jasný obrázek, kdy napřed došlo k poměrně zbytečnému slovnímu konfliktu mezi obviněným a strážnicí Městské policie Brno a následně neuposlechnutím výzvy obviněného v situaci, kdy obviněný našťavaně sháněl kozy a přitom ignoroval zákonnou výzvu. Doložený videozáznam v kombinaci se svědectvím strážnice M. H. a V. J. jednoznačně dokládají, že došlo ke spáchání přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Obviněný se přitom navíc dle nahrávky choval vcelku zbytečně arogantně a urážlivě, když hlídku MP překřikoval, označil ji za „nevystudovanou měšťáčku“ a namísto řešení vlastního skutku (o němž mohl být v klidu sepsán záznam) hlídku poučoval, že má jít

řešit jiný problém. Dále bylo výše citovaným úředním záznamem i svěděctvím doloženo, že obviněný měl u sebe na veřejné komunikaci (kterou ulice ... bez pochyby je, bez ohledu na to, o jaký typ komunikace z hlediska zákona o pozemních komunikacích se jedná) šedočerného psa bez vodítka a náhubku. Pes byl klidný, nejevil známky agresivity nebo jiné nebezpečnosti, nicméně vodítko ani náhubek neměl. Tím bylo doloženo a prokázáno porušení pravidel pro pohyb psů na veřejných prostranstvích, byť málo významným až zanedbatelným způsobem. Komise pak uvedla, že každý (občan ČR i cizinec) má zákonnou povinnost uposlechnout výzvy úřední osoby, i když je takováto výzva z jeho pohledu nesprávná, nepřiměřená nebo protiprávní. K věci se opakovaně vyjádřily i Nejvyšší soudy (kdy citována rozhodnutí NSS i Ústavního soudu). Podle citovaných rozsudků platí, že občan je povinen uposlechnout výzvy úřední osoby, bez ohledu na vlastní soukromí názor. V tomto konkrétním případě je Komise toho názoru, že obviněný mohl v klidu předložit strážnici občanský průkaz a případně nechat sepsat záznam, přičemž mohl odmítnout věc řešit blokově namísto a mohl požadovat postoupení věci do správního řízení. Ke spáchání přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby by tak vůbec nedošlo a pohyb psa po veřejné komunikaci bez vodítka a náhubku by Komise pravděpodobně odložila pro velmi malou závažnost. Obviněnému je třeba opětovně přiznat, že co do povinnosti mít povolení k pasení koz šlo o omyl ze strany strážnice – jak Komise zjistila, k pasení koz v přírodní rezervaci takové povolení není třeba. Zásah strážnice a požadování povolení tak nebyl částečně namístě. V každém případě však obviněný měl povinnost poslechnout výzvy úřední osoby, což neučinil. Pokud jde o psa bez vodítka a náhubku, tak zde už bylo podezření hlídky Městské policie Brno na spáchání přestupku namísto a její požadavek na předložení dokladu totožnosti byl zcela tedy oprávněný, byť jde vzhledem k lokalitě a chování psa o prakticky zanedbatelné porušení obecně závazné vyhlášky a tedy bagatelný přestupek. Z uvedených důvodů vzala Komise spáchání přestupku podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona za prokázané a rozhodla o vině, jak je uvedeno ve výroku č. I. Pokud se jedná o podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 46 odst. 2 přestupkového zákona ve spojení s čl. I. odst. 1 obecně závazné vyhlášky města Brna č. 21/2009, o pravidlech pro pohyb psů na veřejných prostranstvích, za účelem zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, konstatuje Komise, že vzhledem k velmi malé závažnosti tohoto jednání nedošlo k naplnění materiálních znaků přestupku, ačkoliv formální znaky byly splněny. Komise tak došla k závěru, že volný pohyb psa bez vodítka a náhubku nebyl přestupkem podle § 46 odst. 2 přestupkového zákona, je tedy na místě v tomto bodě řízení zastavit podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona.

K výroku označeném III., týkající se druhu a výše sankce pak Komise vyšla v první řadě ze závažnosti přestupku. Neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci hodnotí jako jasné porušení zákona (pravomoc požadovat prokázání totožnosti je založena ust. § 12 odst. 2 písm. b) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii) a poměrně závažné jednání. Avšak vzhledem k tomu, že spáchání přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby nevznikla další škoda a nešlo o nijak závažnou situaci, řešení závažného problému apod., bude se Komise při určení výše sankce pohybovat při dolní hranici možné sankce. Komise dále přihlédla ke způsobu spáchání přestupku, kdy konstatuje, že přestupek byl spáchán ve formě aktivního jednání, a to úmyslným jednáním ve formě přímého úmyslu – úmyslným opuštěním místa a nepředložením dokladu totožnosti. Obviněný evidentně chtěl odejít, a tak neuposlechl výzvu k předložení dokladu totožnosti, byť tak učinil s úmyslem nejprve nahnat kozy do zahrady. Ve výsledku to Komise nehodnotí jako přitěžující ani polehčující. Po přihlédnutí k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán, Komise konstatovala, že přitěžující okolností je výše popsané nevhodné chování obviněného, kdy mohl a měl být ke strážnici slušnější. Druhou okolností, naopak podstatně polehčující, je

skutečnost, že zásah strážnice částečně nebyl na místě (pokud jde o vyžadování povolení k pasení koz) a částečně pravděpodobně vedl ke zhoršení situace (neklid a rozprchnutí koz).

K míře zavinění komise konstatovala, že v jednání obviněného shledala přímý úmysl, tedy těžší formu úmyslného jednání.

K pohnutkám a osobě pachatele Komise uvedla, že mimo už výše uvedené (reakce na částečně nedůvodný požadavek strážnice a rozčilení při nahánění koz) neshledala takové skutečnosti, které by hodnotila jako přitěžující nebo polehčující. Jedinou (v daných souvislostech však nepříliš významnou) polehčující okolností, kterou Komise shledala, je činnost obviněného při údržbě chráněného území, kde je spásání vegetace kozami vhodné pro zachování rázu rezervace. Tuto činnost Komise hodnotí jako obecně prospěšnou. Majetkové poměry obviněného Komise nejsou známy, proto při určení výše sankce uvažovala pouze nad uložením takové sankce, která by pro obviněného nemohla být v žádném případě likvidační. Komise pak zjistila, že obviněný nebyl nijak potrestán v disciplinárním řízení, ale má jeden dřívější záznam v evidenci přestupku MČ Brno – Nový Lískovec. Obviněný byl dne 20. 1. 2010 zdejší Komisi k projednání přestupku shledán vinným ze spáchání přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby a porušením obecně závazné vyhlášky pro pohyb psů na veřejných prostranstvích. Incident se odehrál dne 24. 11. 2009 taktéž při pasení koz a taktéž na ulici ..., kdy odmítl uposlechnout příkaz úřední osoby (hlídky Městské policie Brno). Příkazem č. j. přest. 90-10/09-1 byla obviněnému uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. To Komise hodnotí jako velmi důležitou přitěžující okolnost.

Po zvážení výše uvedeného komise dospěla k závěru, že odpovídající sankci bude uložení pokuty v dolní části možného rozsahu. Uložení napomenutí se Komisi nejvíce jako vhodné a ani zdaleka dostatečné, nicméně k uložení vyšší pokuty ani jiné sankce (zákazu činnosti, propadnutí věci) dle Komise není dán důvod, neboť už pokuta ve výši 900 Kč by měla působit dostatečně preventivně i represivně.

S uvedeným rozhodnutím žalobce nesouhlasil a podal odvolání. Magistrát města Brna pak vydal rozhodnutí dne 20. 6. 2013 pod č. j. ..., kdy rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bylo změněno tak, že celý výrok III. rozhodnutí nahradil výrokem: „Komise dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a v souladu s ust. § 47 odst. 2 zákona o přestupcích za výše uvedené jednání ukládá obviněnému pokutu ve výši 500 Kč“. V ostatních částech se výrok napadeného rozhodnutí potvrzuje.

K odvolacím námitkám (jsou totožné jako v později podané žalobě) žalovaný uvedl, že co se týče námitek odvolatele, že nebylo přihlédnuto k jím navrhovaným důkazům, odvolací orgán konstatuje, že Komise se s tímto vypořádala, neboť řádně zdůvodnila, proč provedení těchto důkazů není potřeba ke zjištění stavu věci. Chování str. M. H. v jiných situacích nemá přímou souvislost s projednávanými přestupky, nikdo z dalších navrhovaných svědků se v předmětné době nenacházel na místě incidentu, takže nemůže dosvědčit ani vyvrátit spáchání projednávaných přestupků a prospěšná činnost odvolatele je již z provedených důkazů náležitě prokázána.

Odvolací orgán rovněž odmítá tvrzení odvolatele, které se týkají chybného postupu strážnice, neboť jsou zcela v rozporu se závěry dokazování. Strážnice svou výzvu opakovaně uvozovala slovy „jménem zákona“ a nevyzývala odvolatele přímo k předložení „občanského průkazu“, nýbrž po něm požadovala předložení „dokladu totožnosti“. Odvolací orgán rovněž odmítl názor odvolatele, že by fakt, že strážnice znala odvolatele jménem, zakládal bezdůvodnost výzvy. Ust. § 12 zákona o obecní policii umožňuje strážníkovi vyzvat k prokázání totožnosti osobu, která je podezřelá ze spáchání přestupku. Záleží na posouzení strážníka, zda považuje za potřebné osobní údaje si prověřit. V případě žalobce jde o jednání, které naplňuje zákonné formální i materiální znaky přestupku dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Stejně tak žalovaný nepřisvědčil názoru, že výzva nebyla ignorována, neboť odvolatel žádným způsobem neprojevil ochotu splnit zákonnou výzvu strážnice. Odvolací orgán, jak uvedl, se dále zabýval námitkou odvolatele, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně porušuje zásadu zákazu *reformationis in peius*. Odvolací orgán v této souvislosti odkázal na ustálenou judikaturu, ze které vyplývá, že zásada zákazu „změny k horšímu“ lze aplikovat pouze tam, kde byla zákonodárcem výslovně zakotvena. Naopak tam, kde chybí, se jí dovolávat nelze, a to ani podle principu analogie. Oblast přestupkového práva se zásadou zákazu *reformationis in peius* počítá, upravena je v § 82 zákona o přestupcích. Vztahuje se však pouze k odvolacímu řízení. Proto je postup, kdy odvolací orgán prvoinstanční rozhodnutí zruší a svým právním názorem zaváže správní orgán I. stupně, který jej posoudí ve vztahu ke skutkovým okolnostem a o věci meritorně rozhodne, v souladu s touto zásadou. Obviněnému totiž stále zůstává právo se odvolat.

Ke zpochybnění přípustnosti použití videozáznamu jako důkazu odvolací orgán uvádí, že příslušníci obecní policii v souladu s ust. § 24 b) odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, mohou, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů. Strážníci Městské policii proto nechybělo zákonné zmocnění pro pořízení této nahrávky a lze ji tedy využít pro potřeby dokazování.

K námitce odvolatele, že Komise při ukládání sankce nesprávně zohlednila polehčující a přitěžující okolnosti, odvolací orgán rovněž nepřisvědčil. Při posuzování polehčujících a přitěžujících okolností má správní orgán v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích přihlídnout ke všem relevantním hlediskům, které mohou ovlivnit výši sankce, zejména se jedná o způsob spáchání přestupku, jeho následky, okolnosti za kterých byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobně pachatele. Z principu není rozhodující, jestliže posuzované hledisko, v tomto případě neslušné chování vůči strážnici, samo o sobě zakládá protiprávnost. Ani s argumentem, že ust. § 42 trestního zákoníku obsahuje taxativní výčet jednotlivých přípustných přitěžujících okolností, odvolací orgán nesouhlasí. Výčet v tomto ustanovení je uvést uvozen slovem „zejména“, čímž zákonodárcem dává jasně najevo, že jsou okolnosti zde uvedené vyjmenovány demonstrativně. Co se týče přihlídnutí k předchozímu potrestání za obdobným přestupek, odvolací orgán konstatuje, že o této skutečnosti není třeba provádět dokazování, neboť se jedná o již pravomocné rozhodnutí a tedy o skutečnost správnímu orgánu známou z jeho úřední činnosti.

Odvolací orgán se konečně zabýval přiměřeností uložené sankce. Pokutu ve výši 900 Kč samu o sobě nelze vzhledem k jednání pachatele považovat za nepřiměřenou, nicméně je nezbytné posuzovat ji v kontextu pokuty uložené v původním rozhodnutí ve věci, která byla

stanovena na 500 Kč. Sankce byla tedy zvýšena skoro o polovinu. Jak je výše uvedeno, zásada zákazu reformationis in peius touto změnou porušena nebyla. Přesto je na místě posoudit, jaké důvody správní orgán I. stupně k tak výraznému navýšení pokuty vedly. V původním rozhodnutí byl obviněný uznán vinným ze spáchání dvou přestupků, kterých se měl dopustit, jednak porušením pravidel pro pohyb psů a dále neuposlechnutím výzvy úřední osoby. V přezkoumávaném rozhodnutí však Komise konstatovala, že jednání, kterým měla být porušena pravidla pro pohyb psů, pro nenaplnění materiální stránky není přestupkem, což by dle názoru odvolacího orgánu mělo mít vliv na zmírnění ukládané pokuty. Zároveň je odvolací orgán přesvědčen, že samotný fakt, že obviněný byl již za obdobný přestupek trestán, nemůže téměř dvojnásobnou sankcí zdůvodnit. Odvolací orgán se tedy neztotožňuje s hodnocením kritérií pro uložení pokuty, nepovažuje ji za adekvátní, a proto ji snižuje na 500 Kč.

Posouzení věci krajským soudem.

Po prostudování správního spisu a přehrání videozáznamu pořízeného strážnicí Městské policie dospěl soud k závěru, že námitky uvedené v žalobě žalobce důvodné nejsou.

Soud má za to, že byl náležitě zjištěn skutkový stav a také právní posouzení věci je správné.

Podle § 12 odst. 1 zákona o obecné polici prokázáním totožnosti se pro účely tohoto zákona rozumí zjištění jména, příjmení, data narození, rodného čísla a bydliště osoby. Důvod ke zjišťování totožnosti určuje míru spolehlivosti, s níž se zjištění provádí.

Podle § 12 odst. 2 písm. b) uvedeného zákona, strážník je oprávněn vyzvat osobu, aby prokázala svoji totožnost, jde-li o osobu podezřelou ze spáchání trestného činu nebo přestupku či jiného správního deliktu.

Pokud jde o situaci, která nastala dne 27. 6. 2012 v 11:17 hod, tato vyplývá jednak z výpovědi slyšených svědků, strážnice M. H. svědka V. J. a zejména je zřejmá z videozáznamu pořízený svědkyní H.

Z těchto provedených důkazů bylo zcela jednoznačně prokázáno, že uvedeného dne kolem 11:15 hod přijela do rezervace ... strážnice Městské policie M. H., když zde zastihla žalobce a svědka V. J. vedoucího úseku Rezekvítku, kdy tato organizace zajišťuje práce v rámci ochrany uvedené rezervace. Kromě uvedené strážnice Městské policie, pana H. a pana J., žádná další osoba v uvedenou dobu v daném místě přítomna nebyla. Policistka viděla v uvedené rezervaci, jak pan H. pase tři kozy a viděla tam pobíhajícího psa bez náhubku (ten patří panu H.). Začala se ptát na to, zda pan H. má nějaké povolení k pasení koz v uvedené rezervaci, ten se s ní však odmítal bavit a odkázal ji na tam přítomného zaměstnance Rezekvítku pana J. Ten sdělil na dotaz strážnice, že to co zjišťovali, bylo, že když v uvedené rezervaci pan H. pase počet kusů koz 3, že žádné povolení být nemusí, že by to muselo být až nad počet 20 kusů, že krajský úřad o tom, že pan H. v rezervaci pase kozy, ví, že to je ku

prospěchu dané rezervaci, nikomu to neškodí. I pan H. sdělil strážnici, ovšem již velmi rozčileným hlasem, že k tomu, že pase v rezervaci kozy, povolení mít nemusí a že strážnice městské policie nemá právo po něm nic požadovat.

Poté začal žalobce se strážnicí Městské policie hovořit již velmi zvýšeným hlasem, dokonce ji začal urážet. Žalobce pak začal nahánět kozy, které se rozutekly, bylo na něm patrné, že z celého setkání se strážnicí Městské policie je nesmírně rozčilený, strážnice pak žalobce vyzvala, a to 2x, aby ji předložil „doklad totožnosti“, přičemž nehovořila o občanském průkazu a vyzvala ho, aby počkal, až přijedou kolegové, které zavolá a věc se bude řešit. Na to žalobce rozčileně odešel do své zahrady, přičemž z jeho projevu a jednání je patrné, že strážnici nehodlá žádný průkaz totožnosti předložit, tedy ze záznamu jednoznačně vyplývalo, že neodešel do zahrady pro žádný průkaz totožnosti, který skutečně zřejmě v uvedený moment u sebe neměl, neboť měl na sobě pracovní oblečení. Strážnici nesdělil, že odchází pro nějaký průkaz totožnosti, evidentně, jak soud uvádí, pro žádný průkaz totožnosti, který by strážnici předložil, neodešel. Soud uvádí, že z uvedeného videozáznamu je slyšet, že strážnice Městské policie se pořízením videozáznamu netajila, žalobci přímo sdělila, že pořídila z uvedené „akce“ videozáznam a že věc bude řešena před správním orgánem.

Následující den po tomto „incidentu“ Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor životního prostředí sdělil písemně žalobci, že vítá jeho aktivity, jeho dobrovolnou činnost, která spočívá mimo jiné v pastvě koz, kterou provádí s pomocí psa.

Tento dopis žalobce založil následně do správního spisu, takže je zcela jasné, že v době, kdy probíhal „incident“ mezi strážnicí Městské policie a žalobcem, žádný písemný doklad o tom, že žalobce může pást kozy v rezervaci ... se souhlasem krajského úřadu, k dispozici ještě nebyl.

Soud uvádí, že jednání strážnice městské policie, kdy požadovala po žalobci 27. 6. 2012 nějaký písemný podklad pro to, že žalobce může pást své kozy za pomoci psa v rezervaci ..., bylo na místě a pokud jde o způsob jednání strážnice Městské policie s žalobcem tohoto dne, z předloženého videozáznamu plyne, že strážnice jednala s žalobcem klidně a slušně, naopak to byl žalobce, kdo neustále zvyšoval hlas, nechtěl se s ní bavit s tím, že žádné povolení k pasení koz nepotřebuje, na dvojí výzvu k předložení dokladu totožnosti, ji nic nepředložil, ale ani nesdělil, že momentálně u sebe doklad totožnosti např. s ohledem na činnost, kterou provádí a v jakém je oděvu, nemá s tím, že by jí sdělil, ať posečká, že doklad přinese.

Naopak z jeho jednání a chování zachycené obrazově i zvukově zcela jednoznačně vyplývá, že žádný doklad totožnosti strážnici Městské policie ani předložit nechtěl a ani nechtěl posečkat na místě a vyčkat příjezdu jejich kolegů.

Podle shora citovaného zákonného ustanovení byla strážnice Městské policie oprávněna vyzvat žalobce k prokázání totožnosti a nic na tom nemění ani skutečnost, že strážnice žalobce, jak sama uvedla slyšena jako svědkyně, zná z místní znalosti, tedy když

pana H. před správním orgánem uviděla, věděla o koho se jedná, věděla, že bydlí v zahradce na ..., ale v jiné věci byl dříve zastižen na ulici ...

Strážnice měla v uvedený moment podezření z přestupkového jednání žalobce a proto byla oprávněna dle zákona vyzvat žalobce, aby prokázal svou totožnost, čímž je míněno jméno, příjmení, datum narození, rodné číslo a bydliště. Žalobce na výzvy reagoval tak, že odešel z místa, kde se strážníci jednal, nikoliv však pro průkaz totožnosti, ale proto, že evidentně se strážníci již jednat nechtěl a žádný průkaz totožnosti ji rovněž předložit nechtěl.

Správní orgán tedy postavil zcela na jisto, a takové je i přesvědčení soudu, že žalobce se přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích dopustil, neboť dle tohoto zákonného ustanovení se přestupku dopustí ten, kdo neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.

To se v tomto případě zcela jednoznačně ze strany žalobce stalo.

V tomto směru soud poukazuje na judikaturu NSS, kdy pro posouzení, zda se žalobce dopustí přestupku neuposlechnutí výzvy veřejného činitele podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, není rozhodující, zda výzva byla správná či nikoliv, neboť žalobce byl povinen podrobit se výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor ohledně správnosti postupu strážníků.

I kdyby tedy měl žalobce za to, že výzva žalobkyně nebyla správná, že byla provedena zcela bezdůvodně, nic to nemění na skutečnosti, že pokud strážnice Městské policie měla podezření, že žalobce se dopustil přestupkového jednání, bylo jeho povinností výzvu uposlechnout a doklad totožnosti, k ověření totožnosti žalobce jí předložit.

Pokud žalobce namítá, že v daném případě předložený videozáznam nemohl být jako důkaz ve správním řízení použit, ani s tímto se soud neztotožňuje.

Podle § 51 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) k provedení důkazu lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Jedním z důkazu, který v průběhu správního řízení provedl správní orgán, bylo i zhlédnutí všemi zúčastněnými osobami při projednání přestupku videozáznamu pořízeného dne 27. 6. 2012 v době od 11:13:40 hod do 11:22:53 hod. Uvedený videozáznam nebyl pořizován strážnicí tajně, ta vysloveně žalobci sdělila, že z uvedeného „incidentu“ pořídila videozáznam a soud se v tomto směru ztotožňuje, že strážnice městské policie dle § 24 b) odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii je oprávněna, je-li to potřeba pro plnění jejich úkolu podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy

z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.

Pokud strážnice Městské policie celou událost na kameru zaznamenala, tedy pořídila obrazový i zvukový záznam, který osvětluje průběh uvedeného „incidentu“, dle § 51 odst. 1 správního řádu, takovýto důkaz správní orgán, tedy důkaz uvedeným videozáznamem provést mohl.

Pokud žalobce namítá, že v průběhu správního řízení správní orgán provedl důkaz rozhodnutím o předchozím přestupku žalobce, aniž by byl žalobce o provedení takovéhoho důkazu informován s tím, že nebyl proveden důkaz celým správním spisem týkající se předchozího přestupku žalobce, v tomto směru soud uvádí, že se ztotožňuje rovněž se stanoviskem žalovaného, že o skutečnosti, že již v dřívější době se žalobce dopustil obdobného přestupku, za nějž byl potrestán, bylo správnímu orgánu známo, z úřední činnosti, nebylo třeba v tomto směru tedy žádné dokazování provádět a správní orgán nepostupoval nezákonně.

Pokud pak žalobce namítal, že nebyly provedeny všechny důkazy, které žalobce navrhoval a jež mohly objasnit skutečný stav věci a žalovaný se nevypořádal s touto skutečností, ani v tomto směru soud nedává žalobci za pravdu. Je sice pravdou, že u ústního jednání žalobce navrhl výslech svědkyně, jejíž jméno a příjmení uvedl, která však měla hovořit o nějaké předchozí pracovní činnosti strážnice Městské policie H., tento důkaz proveden nebyl, neboť uvedená navrhovaná žena nebyla „incidentu“ ze dne 27. 6. 2012 mezi žalobcem a strážnicí Městské policie přítomna a pokud měla hodnotit nějaké její dřívější jednání nebo chování, toto skutečně nemohlo mít žádný vliv na posouzení daného přestupkového jednání a „incidentu“ mezi žalobcem a strážnicí H.

Pokud pak jde o uloženou sankci, a to pokutu ve výši 500 Kč, soud uvádí:

S uložením této pokuty a její výše se žalovaný řádně vypořádal, řádně ji zdůvodnil v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, řádně zdůvodnil tedy, proč výši pokuty změnil na 500 Kč.

Uvedená výše pokuty se soudu jeví jako přiměřená, uložená na samé spodní hranici možného rozpětí, neboť dle § 47 odst. 2 zákona o přestupcích, za přestupek podle odst. 1 písm. a) až c) lze uložit pokutu do 5.000 Kč.

Také rozhodnutí o nákladech řízení, tedy nákladech přestupkového řízení bylo vydáno v souladu s ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. července 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová